

Kostas Ostrauskas. Ofelija, Hamletas... ir Veronika? (2009)

HAMLETAS stovi nusišukęs nuo OFELIJOS.

HAMLETAS. Get thee to a nunnery.

OFELIJA. Į vienuolyną? O ką aš ten veiksiu?

HAMLETAS. Melsies, mušies į krūtinę ir gailėsies už savo nuodėmes.

OFELIJA. Bet kad aš dar nenusidėjau.

HAMLETAS. Dar ne?

OFELIJA. Esu nekalta.

HAMLETAS. Nekalta?

HAMLETAS atsisuka.

Abudu žiūri vienas į kitą.

HAMLETAS. Hm. Tai galėsi gailėtis už būsimas nuodėmes.

OFELIJA. Kokias?

HAMLETAS. Visas. Bet ypač už aną.

OFELIJA. Kurią?

HAMLETAS nustebęs pažvelgia į OFELIJĄ.

HAMLETAS. To a nunnery, go.

Išeina. OFELIJA pravirksta.

Ateina POLONIJUS.

POLONIJUS. Ko tu čia raudi, dukrele?

OFELIJA. Princas Hamletas siunčia mane į vienuolyną.

POLONIJUS. Ką gi, geriau negu velniop. (*Pagalvojęs*) Žinai, vis dėlto visai neblogas patarimas.

OFELIJA netenka žado.

POLONIJUS. Ten atsidūrus bent neprarasi protelio ir nenubrisi į gilų vandenėlį. Kaip Veronika.

OFELIJA. Veronika? Kokia Veronika?

POLONIJUS. Nežinai? Tai ir nereikia.

OFELIJA timpteli lūpą, trepteli koja...

OFELIJA. O aš imsiu ir nepaklausysiu.

...ir išbėga.

Kažkur netoliese pliūkšteli vanduo.

POLONIJUS (*pagraso pirštu*). Kas tėvo motinos neklauso...

Grižta HAMLETAS.

HAMLETAS. Ir Hamleto.

POLONIJUS. ...šuns skūros barškančios klauso.

Ateina šlapia, maurais aplipusi OFELIJA.

OFELIJA. ...šuns skūros barškančios?

HAMLETAS ir POLONIJUS žvilgteli į OFELIJĄ lyg niekur nieko.

OFELIJA. Aš to negirdėjau.

HAMLETAS. Ir man naujiena.

POLONIJUS. Taip sako lietuviai.

OFELIJA. Lietuviai?

HAMLETAS. Iš kur jie čia atsirado?

POLONIJUS. Jie visur ir visada. Ir jie žino, ką sako.
OFELIJA. Gal ir žino, bet ar supranta.

HAMLETAS pažvelgia nusteбęs į OFELIJĄ.

HAMLETAS. O jeigu nesupranta?

OFELIJA. Tai kas iš to žinojimo?

HAMLETAS. Ką tu pasakysi! Kas tau? Nejaugi protelis atsimaišė?

OFELIJA. Kaip matai.

POLONIJUS. Nepastebėjau.

HAMLETAS. Nuostabu.

OFELIJA. Nieko nuostabaus. Kur aš buvau, sveiki neserga, o ligoti pasveiksta.

HAMLETAS. Esi miręs, tačiau sveikas?

POLONIJUS. Ką gi, nors tiek gerai.

POLONIJUS nueina.

OFELIJA. À-propos, gal tu kartais žinai kažkokią Veroniką?

HAMLETAS. Veroniką? Kas ji per viena?

OFELIJA. Aš to ir klausiu.

HAMLETAS. Nei žinau, nei girdėjau.

Nei iš šio, nei iš to ateina VERONIKA – taip pat šlapia, aplipusi maurais.

OFELIJA ir HAMLETAS žiūri nusteбę.

HAMLETAS. Kas tu tokia?

OFELIJA. Tikrai ne undinė.

VERONIKA. Veronika.

OFELIJA ir HAMLETAS (kartu). Veronika?

Iš už kampo kyšteli galvą POLONIJUS.

POLONIJUS. Štai jums ir lietuvaitė, – nors ir ne skaisti.

VERONIKA. Ta pati.

POLONIJUS vėl dingsta.

VERONIKA. O judu?

HAMLETAS (mostelėjęs OFELIJOS link). Ofelija.

VERONIKA. Ofelija? Kas čia per vardas?

OFELIJA. Vardas. O čia štai Hamletas.

VERONIKA. Kas?

OFELIJA. Hamletas. Princas.

VERONIKA. Vajetau! Netgi princas?

OFELIJA. Net ir jo nežinai?

VERONIKA tartum atsiprašydama papurto galvą.

OFELIJA nusikvatoja.

OFELIJA. Sic transit gloria mundi.

HAMLETAS (skėsteli rankomis). Ką padarysi.

Tyla.

OFELIJA. O kodėl tu šlapia?..

HAMLETAS. ...ir maurais aplipus?

VERONIKA. Taigi bridau į gilų vandenėlį...

OFELIJA. Ir nubridai?

VERONIKA. Į patį dugną.

HAMLETAS (OFELIJAI). A, dugnas. Galas. Amen.

(VERONIKAI) Vadinasi, nusiskandina?

VERONIKA. Taip ir vadinasi.

Tyla.

OFELIJA (staiga). Kodėl?

OFELIJA. Bernelis?

VERONIKA. ...mano vainikėlį...

OFELIJA. Vainikėlį?

VERONIKA. ...tai ir aš nusiplukdžiau.

HAMLETAS. Į patį dugną?

VERONIKA. Tartum į gilų miegą.

Trumpa tyla.

HAMLETAS. Charming. Poezija. Gyva poezija.

OFELIJA. Poezija?

VERONIKA tyli.

VERONIKA. O tu?

Ilga tyla.

HAMLETAS. Šiaip sau?

VERONIKA tebetyli.

OFELIJA (primygtinai). Kodėl?

VERONIKA (lūkuriuoja). Na kaip čia dabar pasakius...

HAMLETAS. Sakyk ir nepasakius.

VERONIKA. Taigi nuplukdė bernelis...

OFELIJA (užklupta). Aš?

HAMLETAS (šypteli). Taigi, tu.

VERONIKA. Tu irgi ne sausa.

HAMLETAS. Ir maurais aplipus.

Vėl tyla.

OFELIJA (nė nepažvelgusi į HAMLETĄ). Jis geriau žino.

HAMLETAS žiūri ilgai į OFELIJĄ. Pagaliau atsisuka į VERONIKĄ ir pasukioja pirštu „reikšmingai“ sau į smilkinį.

VERONIKA. Pasimaišė?

HAMLETAS. Ir susimaišė.

OFELIJA. Matai, kaip jis gerai žino.

HAMLETAS. Jeigu jau žinoti, tai tik gerai žinoti.

OFELIJA (nusijuokia). Ir niekad, niekada neabejoti? Tarp kitko: ar tu tikrai sakei, ką man rašei?

HAMLETAS. Ką?

OFELIJA.

„Abejok žvaigždėm ir saule,

Netikėk šviesa dienos.

Abejok tiesos apgaule, –

Mano meile – niekados.“

Atsimeni?

HAMLETAS tyli.

VERONIKA. Princas tau šitaip kalbėjo?

OFELIJA. Net ir užrašė.

VERONIKA (atsidūsta). Ak, ir man bernelis tą patį šnekėjo, – tik ne taip dailiai.

OFELIJA (skeptškai). A, žodžių gražumas. (HAMLETUI) Ar taip ir galvojai? Net ir neabejojai? (HAMLETAS tebetyli)

O gal čia tiktai žodžiai? Žodžiai, žodžiai?

HAMLETAS. Atsimenu. (Lukteli) Bet neprisipažįstu.

OFELIJA. Kitaip ir nesitikėjau.

Ilga tyla.

OFELIJA. Na tai, atrodo, viskas pasakyta, kas norėta pasakyti.

HAMLETAS. Tik tiek?

OFELIJA (*VERONIKAI*). Mūsų princas mėgsta atsilapoti. Kartais nuogai.

VERONIKA. Net nuogai? O aš, tiesą sakant, visai nenorėjau sakyti, ką pasakiau...

OFELIJA. Tai nereikėjo sakyti.

HAMLETAS. Ne taip lengva.

VERONIKA. ... – bet jeigu jau kartą pasakyta, tebūnie.

OFELIJA. Tebūna.

Tyla.

HAMLETAS. Tai kas dabar?

Grįžta POLONIJUS.

POLONIJUS. Taigi, ir aš norėčiau išgirst ir pamatyti: kas dabar?

VERONIKA ir OFELIJA susižvalgo.

VERONIKA. Aš tai, kaip kažkada esu sakius, stosiu į universitetą.

OFELIJA. O? Negirdėjau.

HAMLETAS. Mokslui, žinoma, galo nėra – (*POLONIJUI*), ypač kai neturi jo pradžios. (*OFELIJAI*) O kur jau tu stosi?

OFELIJA (*nusikvatoja*). Tikrai ne į vienuolyną. (*VERONIKAI*) Eime.

Paima VERONIKĄ už parankės ir abi išeina.

HAMLETAS. Ką gi, kiekvienas savaip iš proto kraustos.

POLONIJUS. Aye, yet there is method in't.

VERONIKOS BALSAS. Mano šnekta tariant, net ir pamišimas turi savo tvarką.

HAMLETAS žiūri ilgai, kur nuėjo OFELIJA ir VERONIKA.

HAMLETAS. Galiu prisiekti: kažkur kažkada esu matęs kitas dvi panašias panas. (*POLONIJUI*) Gal ir tu?

POLONIJUS (*nustebęs*). Aš?

HAMLETAS (*Skaitytojui; gal net Žiūrovui?*). O gal jūs?

Ilga tyla.

HAMLETAS. Tiek to.

Nueina. POLONIJUS palūkuriuoja, trūkteli pečiais ir taip pat išeina.

2009

Kultūros barai, 2010, Nr. 2.